

Sygn. akt III KK 117/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **Ł. W.**

skazanego z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 26 kwietnia 2021 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem nakazowym z dnia 30 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K (...), uznał Ł. W. za winnego tego, że „w okresie od 1 października 2016 r. do 3 września 2019 r. w P. województwa (...) uchylał się od ciążącego na nim z wyroku Sądu Rejonowego w P. sygnatura akt III RC (...) z

dnia 22 stycznia 2016 roku określonego co do wysokości obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie swojego syna B. S. reprezentowanego przez matkę P.S., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek zaległości płatności świadczeń alimentacyjnych wynosi co najmniej trzy świadczenia okresowe, przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych”, tj. przestępstwa określonego

w art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k. i za to na mocy art. 209 § 1a k.k. wymierzył mu karę ograniczenia wolności, nakładając obowiązek nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie (pkt I wyroku). Nadto we wskazanym wyroku Sąd Rejonowy w P. na podstawie art. 34 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego Ł.W. obowiązek bieżącego łóżenia na utrzymanie syna B.S. (pkt II wyroku) oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa (pkt III wyroku).

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone sprzeciwem przez żadną ze stron i uprawomocniło się w pierwszej instancji w dniu 18 lutego 2021 roku (k. 369).

Kasację w niniejszej sprawie na niekorzyść skazanego Ł. W., w części dotyczącej orzeczenia o karze, wniósł na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny. Skarżący zarzucił kwestionowanemu rozstrzygnięciu „(...) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec Ł. W. kary ograniczenia wolności i nałożenie na oskarżonego obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie, bez jednoczesnego określenia wymiaru czasu, na który karę tę orzeczono, w następstwie czego doszło do rażącej obrazy przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 34 § 1 k.k., skutkującej niemożnością prawidłowego wykonania wyroku (...)”.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego

jest oczywiście zasadny, co umożliwiło, wobec zachowania również terminu z art. 524 § 3 k.p.k., uwzględnienie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Stosownie do treści art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., każdy wyrok skazujący powinien zawierać rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku. Poprawne wymierzenie zaś kary ograniczenia wolności przez sąd stosujący daną sankcję polega na wskazaniu w podejmowanej decyzji procesowej zarówno wymiaru tej kary, mieszczącego się w granicach wskazanych w treści art. 34 § 1 k.k., jak również określeniu jej postaci polegającej bądź to na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, bądź potrąceniu od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd, o których mowa w art. 34 § 1a k.k. Tylko w taki sposób orzeczona kara ograniczenia wolności umożliwia następnie prawidłowe wykonanie wyroku (o obowiązkowym zawarciu w treści wyroku tych dwóch elementów składających się na karę ograniczenia wolności *vide* wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 września 2014r., WK 8/14 i z dnia 23 marca 2021 r., V KK 81/21).

W pkt. I rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu Sąd Rejonowy w P., zobowiązując Ł. W. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, nie wskazał jednocześnie wymiaru czasu, w jakim ów obowiązek ma być przez oskarżonego realizowany. Skarżący trafnie zarzucił zatem w treści wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia uchybienie w zakresie prawa materialnego, które nie może być konwalidowane ani w drodze zastosowania art. 13 § 1 k.k.w. w toku postępowania wykonawczego, ani poprzez zastosowanie art. 105 k.p.k.

W związku z powyższym konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd ten uwzględni poczynione przez Sąd Najwyższy uwagi i rozstrzygnie o karze ograniczenia wolności przy zastosowaniu treści art. 34 § 1 k.k.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

